

ны на Българытъ, са отrekli да влѣзжтъ въ сѣюзъ съ тѣхъ, за да добыжтъ покровителството на Франкытъ. Крумъ до туй време не са намѣсвалъ; но борбата са наченѣла. Людевитъ, когото самъ патриархътъ Аквилейскій благословилъ на този подвигъ, дигнѣлъ оружіето. Франкская войска была проведена противъ него; той я пропѣдилъ и подиръ побѣдата прѣдложилъ миръ. Условіята му не были пріеты; той склонилъ Тимочанытъ да оставѣжтъ Нѣмцытъ и да са сѣединѣжтъ съ него. Врѣхъ него нападнѣли откъмъ западъ Франкытъ, откъмъ югъ Борна съ Далматинцытъ и Кучанытъ: но Франкытъ не направили нищо, а Борна, оставенъ отъ Кучанытъ, былъ разбитъ досущецъ при Кулцъ (819). Людевитъ опустошилъ Далмация и привлѣклъ, къмъ себе си Каринтійскытъ (Хорутанскытъ) и Крайнскытъ или Украинскы Славены, които до тогава като-че странѣли отъ общыя животъ на Славенытъ и зависѣли отъ Германия; види са, че на Драва въ Норикъ и Паннонія была готова да изникне нова Славенская държава и да стане като преграда на Славенскыя мѣръ откъмъ южна Германия. — Сичкытъ силы на Западната Имперія, три войска, извадени отъ Сакскытъ, источнытъ Франкы, Швабытъ, Баварцытъ, Италианцытъ, тосчасъ са дигнѣли врѣхъ Людевита (820). Той благополучно удържалъ обсадата въ твърдинята си (вѣроятно въ Сивека) и останѣлъ какъто п по-напредъ непокоренъ; но Крайнцитъ и Хорутанытъ не издържели: тѣ оставили Людовита и станѣли послушны на Нѣмскытъ герцоги и графове; у тѣхъ безцвѣтнытъ, страдателнытъ животъ пакъ потекълъ, и оттогазъ тѣ не участвуваха вече въ движеніята и въ борбата на Славенското племе.

Между туй Крумъ, който шесть години прекаралъ въ бездѣйствиѣ, като дирѣлъ, какъто са види, войната, която са извършвала въ сѣсѣдството му и,